

ler at raade over til Forsøg. Seg kan lige saa lidt trøste mig med Hensvningen til David og So-liath. Det vilde være en overordentlig god Maade til at bortskaffemortere §§ 22 og 23 i Finantsloven ved at sige, at Folkene skulle slaas med de Vaaben, de have. Der er ingen Tvivl om, at naar der stilles Fordringer til den danske Flaade og Hær om at slaas, vil Enhver af dem slaas med de Vaaben, den har, og selv om Vaabnene ikke ere gode, slaas godt. Men det er ikke det, som der handles om her; det, som der handles om her, er, om det er forsvaerligt for Rigsdagen, for Folkerepresentationen at negte at give dem gode Vaaben, at negte at give dem endog de bedste Vaaben.

Suenen: Seg skal dog tillade mig at bemærke, at jeg ikke talte om daarlige Vaaben. Det var et meget godt Vaaben, der blev anvendt, da det netop var det, der slog Manden. Dernæst vil jeg blot tillade mig at supplere mine tidligere Bemærkninger med et Par Ord. Naar vi se hen til, hvad der er blevet udrettet for Flaaden i den senere Tid, er det ganske rigtigt, at der er lagt en overordentlig stor Vægt paa Pandserfibe og ikke paa Andet. Naar vi tage Tidrummet fra 1864, er der her i Landet bygget 3 Pandserfibe til omtrent 1 Million Rd. Stykket og een Skonnert til 500,000 Rd., og af mindre Fartøier og andet Krigsmateriel paa Søen er der ikke anskaffet en eneste Smule med Undtagelse af en lille Baad fra Frankrig. Dette Forhold er ikke rigtigt, der bør absolut ses hen til at skaffe os nogle mindre Fartøier. Alt, hvad vi have fra tidligere Tid, bliver gammelt, alle vore Hjulskibe ere 30 Aar gamle, og vore Fregatter og Korvetter ere omtrent 20 Aar gamle, og det er Kraftebe, der forgaa; vi staa i det Tilfælde i Stedet for en Masse Skibe kun at faae nogle enkelte engang imellem, og naar vi gaa frem paa denne Vej, komme vi til Slutningen til, at hele Marinen bestaar kun af et eneste Skib.

Jessen: Der er stor Forskjel mellem det ærede 1ste kongevalgte Medlems (Suenen) og den ærede Marineministers Opfattelse af en Bevilling til Flaaden, idet nemlig det ærede 1ste kongevalgte Medlem som bekendt har været i Besiddelse af en meget stor Bevilling til Bygninger, som ikke blev brugt til Flaadens Gavn, medens derimod den ærede Marineminister forgjæves har søgt en Bevilling, som vistnok burde være givet, og til hvis Anvendelse der i alt Fald var en stor Trang, og som jeg er overbevist om, at den ærede Marineminister vilde have benyttet paa den bedste og hensigtsmæssigste Maade. Det har gjort mig meget ondt at høre den ærede Marineministers Foredrag i Dag, skjøndt jeg erkjender, at den ærede Minister kan være i en vanskelig Stilling lige over for Fordringer i Finantsloven paa en Tid, hvor Rigs-

dagen har været sammen saa forferdelig længe, og hvor ikke blot Regjeringen, men ogsaa alle Rigsdagens Medlemmer naturligvis have en saadan Lyft til at faae en Ende paa denne langvarige, temmelig golde Session, at dette Hensyn ved Spørgsmaalet om Finantslovens Tilbagefødsel for Mange spiller en overmaade stor Rolle. Men det forekommer mig dog, at dette ikke er tilstrækkeligt til, at den høitærede Minister viger tilbage fra det smukke og korrekte Standpunkt, paa hvilket han havde stillet sig under Marineministeriets Budgets Behandling i Folkethinget. Den ærede Minister har i den korte Tid, han har forestaaet dette Ministerium, vist en stor Interesse for at raade Bod paa Manglerne ved Flaaden, som jeg anser for at være Danmarks vigtigste Vaaben, og som altid vil vedblive at være vort betydningsfuldeste Forsvarsmiddel, saalænge vort Land tidtels er et Drige og saalænge vor Hovedstad, som spiller en saa væsentlig Rolle i vort Lands Tilværelse, ligger paa en D. Den ærede Minister har i den korte Tid, han har været Minister, vist, at han har en levende Følelse for Flaadens Betydning, hvad der saa meget mere maa anerkjendes, som han jo er udgaaet fra en anden Del af vort Forsvar, hvor han i mange Aar har beskæft en fremragende Stilling. Seg har derfor ogsaa den fulde Tillid til den ærede Minister, at hvad han har udtalt om Flaadens nødvendige Behov under Marineministeriets Budgets Votering i det andet Thing, er udtalt ikke blot efter Indsigelse af dem, der i dette Ministerium naturlig ere hans Raadgivere, men udtalt af en levende, sand og rigtig Følelse hos den ærede Minister selv, og jeg kan ikke Andet end give min fulde Anerkjendelse til Alt, hvad der om dette Spørgsmaal er udtalt af den ærede Marineminister under Forhandlingerne om Budgettet, og jeg har ogsaa en stærk Tro paa, at hvad der saaledes er fremsat, er fuldstændig rigtigt. Naar den ærede Minister da udtalte i det andet Thing, at ved ikke nu at give den omhandlede Bevilling til Pandserfibsbygning paa 400,000 Rd. var det ikke en Opfattelse, hvorom der var Spørgsmaal, men en Opgivelse for bestandig af Pandserfibes Bygning, saa har jeg endnu ikke kunnet komme til den Tro, at dette ikke skulde være rigtigt, og at man nu kunde trøste sig med, at det dog ikke var en Opgivelse af Pandserfibes Bygning, men kun en Opfattelse. Den ærede Minister har netop i det andet Thing paa det klareste, synes mig, bevist, at Udsættelsen af i Aar at kunne begynde Bygningen af Pandserfibe maatte være en Opgivelse, ogsaa af den Grund, at de Kræfter, der nu fandtes paa Bærftet, og som vare særlig skikede til at besatte sig med den Slags Bygninger, vilde forlade Bærftet og gaa andetsteds hen. Det er mig derfor virkelig en stor Sorg, at den ærede Regjering har stillet sig, som den har gjort her overfor Budgettet. Seg har nu ingenlunde den Mistillid til det andet